

Forhold finde den hensigtsmæssig. Men Ministeriet glemmer, at det ikke selv er Regjeringen, Ministeriet glemmer, at det er Statens Tjenere, og som saadanne har den Funktion at administrere paa Hans Majestæts Bøgne indenfor de givne Loves Grændser, altsaa ogsaa indenfor den givne Finantslovs Grændser, og tillige har det det Hverv at være Raadgiver for Hans Majestæt med Ansvar for de Raad, det giver. Nu vil det tvinge os til at give en Finantslov, som passer efter dets Anskuelse, men det maa vel erindres, at disse Anskuelser repræsenterer kun en enkelt Mand's Anskuelser, medens den Finantslov, der udgaar herfra, repræsenterer hele Folkets Anskuelser i Kraft af dets Bevillingsret. Vi vide altsaa, at vi her har have sagt, at saa langt er det vor Overbevisning, at Statsinteresserne kræve, at vi gaa paa Finantsloven, men dermed have vi ikke sagt, at vi ikke i Tilfælde af, at Landstinget har en anden Anskuelse, skulde kunne enes med dette i et Fællesudvalg. Men selv om der ikke blev Enighed mellem Folkething og Landsting, er det klart, at idet vi faktisk repræsenterer hele Folket, kan der ikke være Tale om, at virkelige Statsinteresser ere truede i Løbet af et halvt Aar, naar vi her ved vor Finantslov erklære, at de ikke ere det. Der kan kun være Gradsforskjelligheder mellem Folkethingets og Landstingets Anskuelser i saa Henseende, og naar Ministeriet ikke stillede sig i Veien for en Overenskomst, saa vilde til enhver Tid en Overenskomst ogsaa naas. De Statsinteresser, der kunde tænkes at være truede fra April til Oktober, kunne kun fremkomme i Tilfælde af en udbrudende Krig, men det er klart, at i saa Fald vilde Ingen nægte de Udgifter, som et Ministerium havde anset det nødvendigt at afholde. Vi antage dog ikke, at saadanne Interesser kunne kaldes Statsinteresser, som at en Meieribygning falder ned; thi den vil ogsaa nok blive bevilget, hvis Ministeriet bygger den op. Der er ingen Statsinteresser truede, saa snart der er vedtaget en Finantslov af et af Thingene. Den eneste Statsinteresse, der er truet, er den, at Thingene ikke blive enige, men enige ville de blive lige overfor et hvert Ministerium, der ikke stiller sig op som en Hindring derfor. Det, der altsaa nu tilsigtes fra Ministeriets og det ministerielle Partis Side, er at tilvejebringe en Tilstand, hvor der ingen Finantslov er den 1ste April, for at kunne udstede en Finantslov i Overensstemmelse med, hvad Ministeriet anser for stemmende med, men Folket aldeles ikke anser nødvendige for Landets Vel. Ministeriet har ikke taget i Betænkning en Gang at

udstede en provisorisk Finantslov, men der er en betydelig Forskjel paa den Tid og den miværende Tid. Ministeriet stod den Gang den 1ste April uden en Finantslov, altsaa udstedte det en saadan, og det kunde gjøre det, og jeg for min Part bebrejder Folkethinget, at det ikke fuldt ud anerkjendte Ministeriets Ret dertil. Ministeriet udstedte en Finantslov som Mandant for hele den bevilgende Myndighed, saavel Kongen som Rigsdagen. Det kunde med fuld Føie udstede den; thi Alle havde Følelsen af, at Rigsdagen var bleven sluttet uden en Finantslov, ikke fordi man ikke kunde komme overens om en Finantslov, men mere paa Grund af tilfældig mødende Omstændigheder. Man skjød Skylden paa hverandre fra begge Sider, men Faktum var, at der var en bestemt Følelse af, at man havde til Hensigt at blive enige om Finantsloven, og kun ved et Tilfælde skete det ikke. Aart udløb altsaa, uden at en Finantslov kom til Stede, og selvgelig kunde Ministeriet med fuld Føie som Mandant for Konge og Rigsdag, altsaa hele den bevilgende Myndighed, udstede en provisorisk Finantslov i en saadan Form, at den holdt sig indenfor de Grændser, der vare blevne vedtagne af begge Thing. Underledes er Stillingen nu. I det Dieblif Ministeriet nu vil udstede en provisorisk Finantslov, saa vil jeg bede erindret, at vi fra flere offentlige Middage — vi faae jo gjerne de officielle Udtalelser fra Ministeriet, naar det staar med Pokalen i Haanden; fra en Middag paa Skydebanen have vi faaet at vide, at Ministeriet føler sig fuldstændig som Et med det, vi Andre forstaa ved det ministerielle Parti. Vi vide, at der pleies Underhandling mellem Ministeriet og dette Parti om, hvorledes man skal optræde og virke for at frembringe den Tilstand, som dette Parti, af hvilket altsaa Ministeriet udgjør en væsentlig Del, vil have skal komme til Stede. Hvis vi altsaa faae en provisorisk Finantslov, er det ikke paa Grund af tilfældige Omstændigheder; vi komme ikke til at mangle en ordinær Finantslov paa Grund af, at Landsting og Folkething ikke kunne komme overens om Finantsloven, men fordi et Ministerium, der udgjør en Part af det største Parti i Landstinget, med velberaad nu frembringer en saadan Tilstand, at Finantsloven ikke kan bruges, saa at man kan komme til at give en provisorisk Finantslov. I 1877 var der efter min Mening ikke den fjerneste Grund for Folkethinget til at gaa til Rigsretten i Anledning af den provisoriske Finantslov, fordi jeg mener, at det den Gang var en Nødvendighed; men denne Gang er den ingen Nødvendighed.